

de hidtidige regler også må anvendes over for skatteydere, der efter nyordningens ikrafttræden *køber* en „gammel“ fordring til underkurs (situation nr. 3 i indledningen til nærværende besvarelse). Såfremt køberen af en fordring, der er stiftet før ikrafttrædelsen, skulle beskattes af sin kursgevinst, ville det nemlig også forringe fordringens salgsværdi for den oprindelige långiver; det ville stride imod en overgangsordning, der skulle holde de „gamle“ långivere uden for nyordningens virkninger.

Regner man herefter med, at de nævnte købere af „gamle“ fordringer skal undtages fra nyordningen, må man dog forudse, at det vil føre til en vis forvridding i handelen med pantebreve, idet en gruppe af fordringer, der er stiftet før de nye reglers ikrafttræden, vil blive særlig efterspurgt.

I forbindelse med det her berørte overgangsproblem skal det omtales, at ordningen også vil medføre, at der opstår en blivende forskel mellem 2 grupper af gældsbreve. Den ene gruppe består af gældsbreve vedrørende lån, der er ydet til pari kurs; de omfattes ikke af nyordningen, og derfor vil den, der køber et sådant gældsbrev, ikke kunne fradrage et eventuelt tab på fordringen. Den anden gruppe består af gældsbreve vedrørende lån, der er ydet til underkurs; de omfattes af udkastet, og tab på sådanne fordringer kan derfor fradrages, — det gælder også, hvis en skatteyder køber en sådan fordring til kurs 100 og derefter lider tab på den.

Når nyordningen — som forudsat i udkastet — både skal omfatte kursgevinster og kurstab, vil låntagere og långivere have modsatte interesser i forbindelse med overgangsreglerne. Låntagerne vil se deres interesse i at få deres lån henført under de nye regler, så de får fradragsret for deres kurstab. Långiverne vil derimod være interesseret i at få deres lån henført under de nu gældende regler, så de undgår at blive beskattet af deres kursgevinst. Som følge heraf måtte man sikkert stræbe efter at få situationen afklaret meget hurtigt, da man ellers kunne komme ud for en periode præget af usikkerhed på lånemarkedet, begyndende med en tendens til træghed, fordi låntagerne holder sig tilbage i afventen af den eventuelle nyordnings ikrafttræden. Når de lånebehov, der var opsummeret i trægheds-

perioden, senere skulle opfyldes, ville der i en senere fase af forløbet være en tendens til unormalt stor aktivitet. Det er vanskeligt at udtale sig om konsekvenserne for produktion og beskæftigelse — særlig i byggesektoren — såfremt en sådan usikkerhedsperiode blev af nogen varighed.

Det anførte taler for, at et eventuelt lovgivningsinitiativ af den omtalte art — såfremt det ønskes gennemført — bør tilrettelægges således, at behandlingen i folketinget kunne afvikles på kortest mulig tid.

Man må forudse, at ordningen — hvis den gennemføres — vil stille krav om en meget betydelig indsats af arbejdskraft og arbejdstid fra skattemyndighedernes side; det redegøres der nærmere for i det følgende. Som følge heraf har statens ligningsdirektorat udtalt, at man må fraråde, at ordningen gennemføres. Ligningsdirektoratet har herved ikke mindst haft for øje, at skattemyndighederne i forvejen er udsat for en meget kraftig merbelastning som følge af indkøringen af kildeskatten; det har ikke kunnet undgås, at arbejdet med de egentlige ligningsopgaver er blevet påvirket heraf på en måde, der giver anledning til bekymring. Under disse omstændigheder vil det ikke være klogt at belaste skattemyndighederne med en ny omfattende arbejdsopgave, der næppe står i rimeligt forhold til, hvad der kan opnås, jfr. herom nærmere i det følgende. Finansministeriet kan for sit vedkommende tilslutte sig ligningsdirektoratets vurdering.

Når man må regne med, at ordningen vil stille meget store krav til skattemyndighederne, skyldes det først og fremmest, at antallet af private gældsbreve (herunder pantebreve i fast ejendom) er meget stort. Skattemyndighederne vil derfor få et overordentlig omfattende arbejde med at kontrollere, om der i hvert enkelt tilfælde er tale om et lån, der er ydet til underkurs. Man kan ikke gå ud fra, at dette er oplyst i gældsbrevet, og i reglen bliver det derfor nødvendigt at søge spørgsmålet klarlagt på anden måde. Dette forhold giver også problemer for den, der køber et sådant gældsbrev, idet han ikke uden videre kan se, om gældsbrevet omfattes af de nye regler eller ej; det kan give anledning til stort administrativt besvær, fordi der er bevismæssig usikkerhed om spørgsmålet.